

כוחה של ברכה אחת

הרב יוסף קרסיק

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

הסיפור שלי מתחיל בשנת תרד"ע (1914), כאשר סבי, הרב גרשון קצמן, נסע מבלרוס לארצות הברית לצורך טיפול רפואי. בזמן שהותו בארה"ב פרצה מלחמת העולם הראשונה, ונבצר ממנו לשוב. במהלך תקופת ההמתנה עד לשיבה הביתה, הוא התמנה לרבה של קהילה אורתודוקסית קטנה בס. פרנסיסקו. אך מיד לאחר מלחמת העולם הראשונה התרחשה המהפכה הקומוניסטית, ולקח כמעט עשר שנים עד שהצליח להוציא משם את משפחתו - ובכללם, בתו (אמי), אבי (הרב יעקב קרסיק) וילדיהם (אחיותי ואני).

אגב, אבי הגיע במקור מהעיר בֶּרְבֵּיִסְק, בה שכנה קהילה גדולה של חסידי חב"ד. למעשה, השם קרסיק הוא שם נפוץ בקרב חסידי חב"ד מהאיזור ההוא. לכל אורך ימיו, המשיך אבי לשמור על חלק ממנהגי חב"ד שהכיר מצעירותו, אף שבשנות מגוריו בס. פרנסיסקו היה מנותק מהקהילה החסידית.

אני גדלתי שם בצעירותי, אולם, אחרי הבר מצווה, נשלחתי ללמוד לימודי קודש הרחק מהבית, מאחר שלא היה בנמצא מוסד מתאים בקרבת מקום. בסופו של דבר נכנסתי ללמוד בשיבת רבינו יצחק אלחנן (כיום נקרא המוסד הסמינר התיאולוגי ע"ש רבינו יצחק אלחנן [RIETS], ומשמש מכון להכשרת רבנים במסגרת ה'שיבה יוניברסיטי'). שם נהייתי תלמידו של הרב יוסף בער סולובייצ'יק, המוכר בכינויו 'הרב', וממנו קיבלתי הסמכה לרבנות בשנת תש"ה (1945), בהיותי בגיל עשרים ושלוש.

כעבור שנה, ביום חתונתי, החליט סבי כי לרגל המאורע ראוי שאקבל ברכה מפיו של אדם מיוחד וקדוש. אף שהוא עצמו לא היה כלל מרקע חסידי, הוא בחר באדמו"ר הקודם מליובאוויטש - רבי יוסף יצחק שניאורסאהן - בתור האדם המתאים להתברך מפיו. מפתיע שזו הייתה בחירתו של סבי, אולם בוודאי היה זה בהשגחה פרטית.

אדמו"ר הריי"צ היה אז חולה מאוד, אחרי שסבל רבות בכלא הסובייטי טרם הגעתו לארצות הברית. הוא היה רתוק לכסא גלגלים ובקושי יכול היה לדבר. הוא סבל כאבים קשים, ונפטר שלוש שנים אחר כך. אולם, הוא הסכים להעניק לנו את ברכתו.

אני זוכר את מראהו - הוא היה אדם יפה תואר, והיו לו עיניים

מאוד חודרות. לאורך חיי זכיתי להתברך רבות מפי רבנים ומקובלים גדולים, אבל אני סבור שאותה ברכה מפי אדמו"ר הריי"צ השפיעה במידה הרבה ביותר על כל מהלך חיי. חוויתי חיים מאוד מגוונים ומרגשים, ואני מייחס זאת במידה רבה לברכה הזו.

אחרי נישואיי, שימשתי רבה של קהילת "שארית ישראל", בית הכנסת ליוצאי ספרד ופורטוגל במונטריאול, קנדה. אולם, כעבור כמה שנים נאלצתי לשוב לניו יורק כדי לסייע לחמי בעסק השעונים שלו. לא שמחתי לעזוב את עולם הרבנות, ולכן, בעת שהותי בניו יורק, התנדבתי במסגרת איגוד הקהילות האורתודוקסיות (Orthodox Union), תחילה בארגון אירועי גיוס כספים, בהמשך כחבר סגל ולבסוף, בשנת תשכ"ו (1966), התמניתי לנשיא הארגון. לאורך אותה תקופה, שמרתי על קשר עם 'הרב' - הייתי מסיע אותו לאירועים שונים, ונוצרה בינינו קרבה גדולה. פעם הוא סיפר לי שכנער צעיר היה לו מורה שלימד אותו 'תניא' - ספר היסוד של חסידות חב"ד, שחיבר רבי שניאור זלמן מליאדי, מייסד תנועת חב"ד - וכי מאז הוא פיתח הערצה רבה לתנועה זו. ידוע ומפורסם כמובן, כי בתקופת לימודיו בברלין הוא התיידד עם רבי מנחם

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

מענדל שניאורסאהן, חתנו של אדמו"ר הריי"צ, שלימים התמנה לממלא מקומו כרבי מליובאוויטש.

למרות שורשיו החב"דיים של אבי, אני לכשעצמי לא זיהיתי את עצמי כלל כחסיד חב"ד, אף שהשתתפתי בכמה התוועדות של הרבי ב-770. לכן, הופתעתי כאשר התקשרו אלי והודיעו לי שהרבי מעוניין לפגוש אותי. היה זה כשנה לאחר שהתמניתי לנשיא ה-OU.

כמובן, הגעתי לפגישה, והרבי קיבל את פניי בחמימות. הדבר הראשון שאמר לי היה, "קרסיק - זהו שם חב"די", ובתגובה סיפרתי לו את סיפורה של משפחתי, ואחר כך את סיפור הקשר שלי עם 'הרב'. כל זה לקח זמן מה, ובמשך כל אותו זמן לא עלתה כלל הסיבה שלשמה התבקשתי להגיע.

לבסוף אמר הרבי, "אתה נשיא ה-OU. ספר לי על ה-OU".

אמרת לי שאני מנסה להרחיב את הארגון כדי שיוכל לנצל את המשאבים העומדים לרשותו לסייע לקהילות בכל רחבי העולם, ושאני מארגן ועידה גדולה לשם קידום מטרה זו. למרבה הצער, תוך כדי ארגון אותה ועידה, התעוררו חילוקי דעות בעקבות מידע שגוי שהופץ בנושא.

זו הסיבה שבגללה ביקש הרבי לפגוש אותי. אחרי שהסברתי לרבי מדוע המידע שהוצג בפניו אינו מדויק, הוא קיבל את ההבהרה. מכל מקום, בעקבות פגישתנו, ויודאתי שלא יהיו עוד אי הבנות. הוועידה נערכה בירושלים כמתוכנן, והיא הוכתרה בהצלחה רבה, כשמעל שלושת אלפים משתתפים המייצגים ארבעים מדינות נטלו בה חלק.

במהלך שיחתנו, ניצלתי את ההזדמנות כדי לשאול את הרבי שאלה אישית. "כאשר אני מתפלל", אמרתי לרבי, "קורה לעתים שמחשבותיי משוטטות עד שאני מגיע לאמצע תפילת 'שמונה עשרה' - תפילת הלחש, הנאמרת בעמידה. אולי תוכל לייעץ לי כיצד לפתור את הבעיה הזו?"

תשובת הרבי הייתה, "זו בעיה שאנשים רבים מתמודדים עמה. אינך היחיד!" אחר כך הוסיף הרבי, "מה שעשוי להועיל לך הוא להתרכז בברכה אחת מסוימת. בחר לך ברכה, ובכל פעם שתגיע אליה, התרכז בכל מילה ומילה, עד שהיא תהפוך להיות חלק ממך. ואחרי שהיא הופכת להיות ממש חלק ממך, אז בחר לך עוד ברכה שבה תתרכז באופן מיוחד, וכך הלאה".

והרבי המשיך, "עשה כך גם בשאר המצוות. בחר לך מצווה מסוימת עד שתהיה לך שליטה מלאה ומומחיות באותה מצווה. וכאשר אותה מצווה תהפוך להיות חלק ממך, המשך ועשה כך במצווה נוספת".

אני נוהג בהתאם לעצת הרבי עד עצם היום הזה, ואני גם מספר על כך לאחרים. כולם מאוד מזדהים עם העצה הזו. זה באמת משנה את האופן שבו אדם מתפלל, מאחר שאמירת אותן הברכות

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך:
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

שלוש פעמים ביום עתיד להפוך להרגל של שגרה. עצת הרבי הייתה ממש מבריקה.

הרב יוסף קרסיק, ששימש נשיא ה-OU בין השנים תשכ"ו-תשל"ב (1966-1972), ויו"ר מועצת המנהלים של הארגון בשנים תשל"ב-תשל"ח (1972-1978), הוא מחבר הביוגרפיה 'שלושה עשר מדרגות' (Thirteen Steps). הוא רואיין בחודש שבט תשע"ו (2016).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ה (1985) — בהתוועדות השבת הזכיר הרבי בנוגע לאירוע "מלווה מלכה" האמורה להיערך במוצאי אותה שבת לטובת היהודים הנתונים מאחורי 'מסך הברזל', והדגיש כי לאמיתו של דבר, ההשפעה והעזר של היהודים הנמצאים מאחורי הברזל לאחיהם הנמצאים במדינות החופש, היא באין ערוך ביחס למה שהם מקבלים מהם - וזאת באמצעות עבודת ה' שלהם מתוך מסירות נפש מופלאה ודביקות בתורה ומצוות למרות הרדיפות, הסכנות והקשיים הכרוכים בכך, ועל אף שמצב זה נמשך כבר למעלה מחמישים שנה. הרבי ציין שישנם שם יהודים שאינם יודעים אפילו מהו ספר תורה מאחר שלא ראו זאת כל ימיהם, ועם זאת הם מלים את עצמם ואת בנייהם מתוך מסירות נפש אך ורק משום ששמעו מהסבתא שהם יהודים. מסירות נפש זו מהווה השראה ונתינת כוח עבור כל היהודים, גם אלו הנמצאים במדינות הרווחה.¹ ט' באדר

< תשל"ה (1975) — במענה למכתב מתלמידי כתה ז' בקיבוץ דגניה בו הם גילו התעניינות ביחס ליהדות המסורתית ואורה החיים התורני, הביע הרבי תקווה כי התעניינותם זו תמצא ביטוי מעשי בחיי היומיום שלהם. הרבי המשיך וציין כי אמנם זה עשוי להיות כרוך לעתים בקשיים, אולם, עליהם להבין כי כשם שאדם סביר לעולם לא יטיל על מישהו משימה שאינו מסוגל לעמוד בה, הרי על אחת כמה וכמה שהבורא לא יצווה לברואיו לעשות מעבר למה שהם מסוגלים בפועל. על הצעירים בפרט להירתם בשמחה להתמודדות עם אתגרים ולא להירתע מהם, מאחר שהם מלאים בכוחות שאפילו הם עצמם אינם תמיד מודעים להם.² ז' באדר

1 התוועדות תשמ"ה, כרך ב, עמ' 1345 ואילך
2 אגרות קודש, חלק ל, עמ' קכד

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org